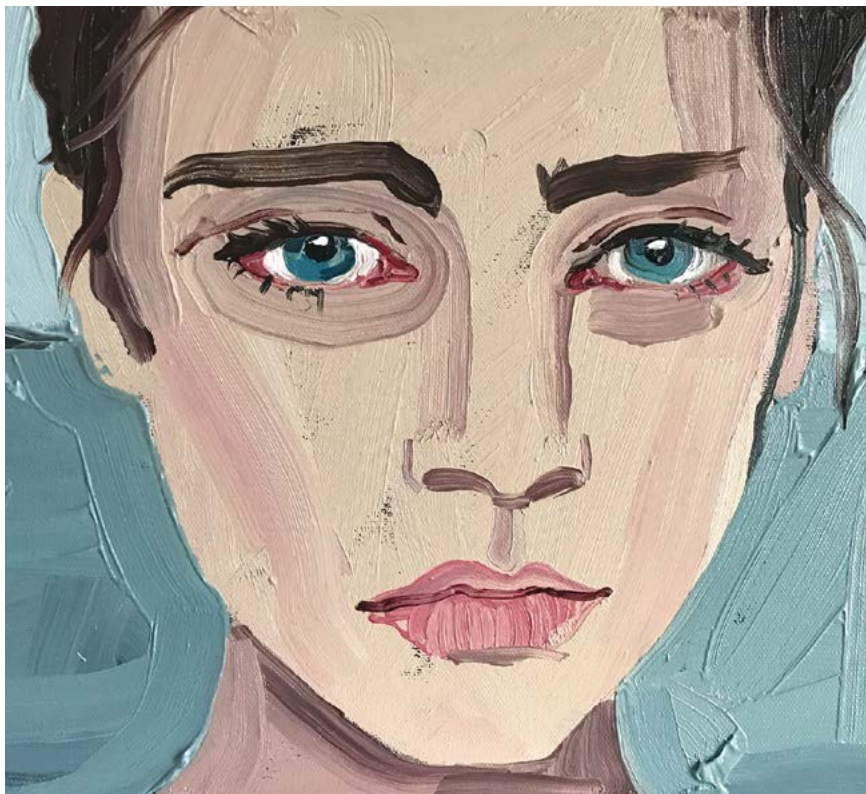

COCO MELLORS

Οι αδερφές
Μπλου

Μετάφραση: Έφη Τσιρώνη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΟΙ ΑΔΕΡΦΕΣ ΜΠΛΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Μάιος 2025

Τίτλος πρωτοτύπου *Coco Mellors, Blue Sisters*, Ballantine Books, 2024

Προσαρμογή εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

Επιμέλεια κειμένου – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Αλεξάνδρα Δένδια

© 2024, Coco Mellors

© 2024, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4336-6

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84336

Κ.Ε.Π. 6316, Κ.Π. 21489

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπίου 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπίου 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Coco Mellors

ΟΙ ΑΔΕΡΦΕΣ ΜΠΛΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έφη Τσιρώνη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Για την Ντέιζι, που ήταν εκεί από την αρχή.
Και για τον Χένρι, που υποσχέθηκε να μείνει ως το τέλος.

1

Λάκι

Η Λάκι είχε αργήσει. Είχε αργήσει ανεύθυνα, μη ανα-
στρέψιμα· είχε αργήσει τόσο, που κινδύνευε να χάσει
αυτή τη δουλειά. Είχε πρόβα για μια επίδειξη υψηλής ρα-
πτικής στο Μαρέ στις δώδεκα το μεσημέρι, δώδεκα όμως
ήταν πριν από δέκα λεπτά κι εκείνη βρισκόταν ακόμη χι-
λιόμετρα μακριά μέσα σε ένα βαγόνι του μετρό. Είχε περά-
σει το προηγούμενο βράδυ σ' ένα πάρτι της εβδομάδας
μόδας απολαμβάνοντας τα δωρεάν ποτά (το μόνο είδος
ποτού που ενδιέφερε τη Λάκι) κι εκεί είχε γνωρίσει δύο
καλλιτέχνες του γκράφιτι που δούλευαν για μια πολυεθνική
και αγωνιούσαν να αποκαταστήσουν τη θέση τους στην
κοινωνία ως περιθωριακών δημιουργών. Οι καλλιτέχνες
αυτοί της πρότειναν να την πάρουν με τη μία από τις μοτο-
οικλότες τους και να πάνε στο Δέκατο Έκτο Διαμέρισμα,
σε ένα εγκαταλειμμένο αρχοντικό, κατοικία ενός πρώην
διπλωμάτη, που είχαν βάλει στο μάτι να ταγκάρουν. Αν και
η Λάκι δεν θεωρούσε τη βεβήλωση ιστορικών κτιρίων με
σπρέι ως την πιο ευχάριστη δραστηριότητα, η παράταση

του τέλους της βραδιάς ήταν κάτι στο οποίο πάντοτε συμφωνούσε ευχαρίστως.

Το εγκαταλειμμένο κτίριο είχε καλύτερη φύλαξη απ' ό,τι περίμεναν, γεμάτο κάμερες ασφαλείας και τριγυρισμένο από έναν εκφοβιστικό σιδερένιο φράχτη με αιχμηρές απολήξεις, επομένως συμβιβάστηκαν με το διπλανό καπνοπωλείο, ψεκάζοντας τη σιδεριά του, οι καλλιτέχνες επιλέγοντας ελευθεριακά σλόγκαν που είχαν γίνει δημοφιλή από τις παρισινές εξεγέρσεις του 1968 –«Απαγορεύονται οι απαγορεύσεις»– και η Λάκι κάτι πιο κλασικό, μία αναπαράσταση πέους και όρχεων. Είδαν την ανατολή από τα σκαλιά του Παλέ ντε Τοκίό πίνοντας τα μπουκάλια της ροζ Veuve Clicquot που είχαν σουφρώσει από το πάρτι κι ύστερα πήγαν στο σπίτι της Λάκι να καπνίσουν έναν μπάφο. Έπειτα από την προβλέψιμη απόπειρα των δύο αντρών να ξεκινήσουν ένα τρίο, η Λάκι τούς πρότεινε να παραβλέψουν τη μεσάζουσα και απλώς να το κάνουν μεταξύ τους κι αμέσως μετά ξεράθηκε πάνω στα σκεπάσματα του κρεβατιού της φορώντας όλα της τα ρούχα. Ξύπνησε κάμποσες ώρες αργότερα στο άδειο και ευτυχώς άθικτο διαμέρισμά της από μια πρόσχαρη υπενθύμιση της ατζέντισσάς της να λούσει τα μαλλιά της προτού πάει στη σημερινή πρόβα.

Ήταν επίσης η επέτειος του ενός χρόνου από τον θάνατο της Νίκι.

Καθώς ο συρμός του μετρό προχωρούσε, η Λάκι τσέκαρε το κινητό της και βρήκε μια αναπάντητη κλήση, ένα φωνητικό μήνυμα από την Έιβερι, με το οποίο η μεγάλη

της αδερφή σίγουρα θα την παρότρυνε να «επεξεργαστεί» τα συναισθήματά της για τη σημερινή μέρα, καθώς και ένα κατά τα φαινόμενα τυπικό μείλ από τη μητέρα της, το οποίο αγνόησε. Της έλειπε το μετρό της Νέας Υόρκης, με τη βρομιά του, την αξιόπιστη αναξιοπιστία του και την έλλειψη σήματος κινητής τηλεφωνίας· το παρισινό μετρό ήταν σχεδόν επιθετικά καθαρό, συνεπές και απολύτως φιλικό προς την κινητή τηλεφωνία, μιας και υπήρχε σήμα ακόμη και στις σήραγγες. Εδώ δεν είχες πού να κρυφτείς. Χωρίς ν' ακούσει το μήνυμα της Έιβερι, η Λάκι ξανάχωσε το τηλέφωνό της στην τσέπη της. Δεν είχε δει κανένα μέλος της οικογένειάς της εδώ και έναν χρόνο, από την κηδεία της Νίκι και μετά. Εκείνο το βράδυ ένας δυνατός καυτός άνεμος σάρωσε την πόλη· αναποδογύρισε τραπέζια εστιατορίων κι έσπρωξε κάδους απορριμμάτων κατά μήκος των λεωφόρων, έκοψε καλώδια του ηλεκτρικού και τσάκισε κλαδιά δέντρων στο Σέντραλ Παρκ. Και σκόρπισε τη Λάκι και τις αδερφές της στις τέσσερις γωνιές του κόσμου, απ' όπου, καταπώς φαινόταν, καμιά τους δεν είχε την παραμικρή πρόθεση να επιστρέψει.

Τώρα η Λάκι είχε αργήσει δεκαπέντε λεπτά. Πάνω στη βιασύνη της να φύγει είχε ξεχάσει τα ακουστικά της, μια παράβλεψη που ήταν σίγουρο ότι θα της χαλούσε όλη τη μέρα. Συνήθως, όταν περπατούσε, η Λάκι δεν μπορούσε να διανύσει πάνω από ένα τετράγωνο χωρίς να τα χώσει στ' αυτιά της, υψώνοντας ένα μουσικό φράγμα ανάμεσα στην ίδια και στον κόσμο. Σήμερα όμως είχε φύγει από το διαμέρισμά της σε χρόνο ρεκόρ, κάτι στο οποίο είχε συμ-

βάλει η παράλειψη του συνηθισμένου προγεύματός της –ένα κόκκινο Marlboro και ένα αναλγητικό ιβουπροφαίνης–, καθώς και το γεγονός ότι δεν μπήκε στον κόπο ν' αλλάξει τα ρούχα με τα οποία είχε σηκωθεί από το κρεβάτι. Τώρα, όσο πιο διακριτικά μπορούσε, μύρισε το μπλουζάκι της. Λίγη τσιγαρίλα, λίγος ιδρώτας, σε γενικές γραμμές όμως δεν ήταν και τόσο άσχημα τα πράγματα.

*«Je voudrais te sentir».**

Το βλέμμα της Λάκι καρφώθηκε στον άντρα που καθόταν απέναντί της, αυτόν που μόλις της είχε μιλήσει. Ποντικομούρης, είχε το τσιτωμένο πρόσωπο του θηράματος, τα μάτια του όμως ήταν ξεκάθαρα μάτια θηρευτή. Στα ακουμπισμένα στον καβάλο του χέρια κρατούσε ένα μεγάλο μπουκάλι νερό Volvic στραμμένο προς το μέρος της. Χαμογελούσε.

«Τι;» τον ρώτησε η Λάκι, αν και δεν είχε καμία επιθυμία να μάθει τι είχε πει αυτός ο άντρας, ούτε καν να του μιλήσει.

«Α! Είσαι Αμερικανά!»

Ο τύπος πρόφερε την τελευταία λέξη με τον κλασικό γαλλικό τρόπο – με έμφαση στην τελευταία συλλαβή.

«Μμμ».

Η Λάκι κατένευσε κι έβγαλε ξανά το τηλέφωνό της προσπαθώντας να δείξει αδιαφορία.

«Είσαι πολύ όμορφη» της είπε ο άντρας γέρνοντας προς το μέρος της.

* Γαλλικά στο πρωτότυπο: Θα ήθελα να σε μυρίσω. (Σ.τ.Μ.)

«Μμμ, ευχαριστώ».

Η Λάκι κράτησε το βλέμμα της κολλημένο στην οθόνη του κινητού της. Σκέφτηκε να στείλει ένα γραπτό μήνυμα στην ατζέντισσά της για να της πει ότι είχε καθυστερήσει, έπειτα όμως το μετάνιωσε. Το μήνυμα απλώς θα έκανε την αργοπορία της αληθινή. Καλύτερα να απολάμβανε αυτό το ενδιαμέσο διάστημα όσο ακόμα κρατούσε, προτού μαθευόταν ότι τα είχε κάνει για άλλη μια φορά θάλασσα.

«Και τόσο ψηλή» συνέχισε ο άντρας.

Με το σκούρο βίντατζ Levi's της και το κροπ μπλουζάκι της η Λάκι ήταν πράγματι τόσο ευθυτενής και ψηλόλιγνη όσο ένα θαυμαστικό. Για να βλέπει ο άγνωστος λιγότερο από εκείνη, καμπούριασε τους ώμους της κι έγινε ερωτηματικό.

«*Mon dieu!*» μονολόγησε σιγανά ο τύπος. «*T'es trop sexy*».*

Η Λάκι σκέφτηκε ότι έπρεπε να σηκωθεί και να φύγει. Ότι έπρεπε να του πει να πάει να γαμηθεί. Ότι έπρεπε να του αρπάξει το μπουκάλι του νερού –τον μεγάλο, γελοίο, μπλε φανταστικό φαλλό του– και να το συνθλίψει στις χούφτες της. Αντί να κάνει οτιδήποτε από αυτά, έδειξε το τηλέφωνό της.

«Κοίτα, θέλω να...»

Συνοφρυώθηκε και έδειξε την οθόνη της υποδεικνύοντας ότι ετοιμαζόταν να τηλεφωνήσει. Σκρόλαρε στα γρήγορα τις επαφές της. Ποιον να καλούσε όμως; Δεν υπήρ-

* Γαλλικά στο πρωτότυπο: Είσαι πολύ σέξι. (Σ.τ.Μ.)

χε κανέναν που να θέλει να του μιλήσει. Από συνήθεια έψαξε το όνομα της Νίκι και πάτησε το κουμπί της κλήσης. Και οι τέσσερις αδερφές ήταν μέρος ενός οικογενειακού πακέτου κινητής τηλεφωνίας το οποίο πλήρωνε η Έιβερι· η Λάκι υπέθετε ότι η Έιβερι είχε αποφασίσει να απαλλάξει τον εαυτό της από τη δοκιμασία να καταργήσει τον αριθμό της Νίκι συνεχίζοντας απλώς να πληρώνει το μερίδιό της. Η Λάκι δεν ήξερε πού ήταν τώρα το κινητό της Νίκι, μάλλον νεκρό κι αυτό, χωμένο σε κάποιο συρτάρι, ήταν ευγνώμων όμως που εξακολουθούσε να το έχει αυτό. Η φωνή της νεκρής αδερφής της πλημμύρισε το αυτί της.

Καλέσατε το κινητό της Νίκι, αφήστε μήνυμα μετά τον χαρακτηριστικό ήχο. Και γλεντήστε το!

Αυτά η Νίκι τα είχε πει μ' ένα γελάκι, νιώθοντας αμήχανα με την ηχογράφηση. Κάπου στο βάθος η Λάκι μπορούσε ν' ακούσει αχνά τον εαυτό της, μια εκδοχή της αρκετά χρόνια πριν, τότε που ήταν μικρότερη και ανυποψίαστη για την απώλεια που της επιφύλασσε το μέλλον, να γελάει.

«Θα ήθελα πολύ να σε γνωρίσω» επέμεινε ο τύπος.

«Μιλάω στο τηλέφωνο» είπε η Λάκι.

«Α, *d'accord*». Ο άντρας ακούμπησε την πλάτη του πίσω με τις παλάμες του ανοιχτές σε μια γελοία χειρονομία αβρότητας. «Μιλάμε ύστερα».

Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε τηλεφωνήσει στη Νίκι κι από τότε που πέθανε· η παρόρμηση να μιλάει στην αδερφή της και να της λέει πώς ήταν η ζωή χωρίς εκείνη δεν έλεγε να την εγκαταλείψει. Τηλεφωνώντας της, ένιωθε

σαν τον ακρωτηριασμένο που, πιστεύοντας πως έχει ακόμη τα πόδια του, προσπαθεί να σηκωθεί όρθιος.

«Γεια, εγώ είμαι» άρχισε η Λάκι όταν άκουσε τον χαρκτηριστικό ήχο. «Εεε... Απλώς πήρα να πω ένα γεια».

Έριξε μια ματιά στον άντρα, ο οποίος δεν επιχείρησε καν να προσποιηθεί ότι δεν την άκουγε.

«Είναι η εβδομάδα μόδας εδώ, οπότε, όπως πάντα, γίνεται χαμός, ήθελα όμως να σου τηλεφωνήσω γιατί... Ε, γιατί σήμερα είναι μεγάλη μέρα για σένα, υποθέτω. Ένας χρόνος! Δεν μπορώ να το πιστέψω. Οπότε ναι, ήθελα απλώς να σε πάρω και να σου πω... Όχι συγχαρητήρια προφανώς. Δεν είναι σαν να έχουμε καμιά αναθεματισμένη γιορτή. Ήθελα όμως να ξέρεις ότι σε σκέφτομαι. Πάντα σε σκέφτομαι. Και μου λείπεις. Προφανώς». Η Λάκι καθάρισε τον λαιμό της. «Οπότε αυτό. Σ' αγαπώ». Η Λάκι περίμενε να δει αν θα ένιωθε κάτι, κάποια δυναμική μεταβολή στο σύμπαν, ένα σημάδι ότι η αδερφή της την άκουγε. Τίποτα. «Επίσης, η Έιβερι έχει γίνει πολύ εκνευριστική. Γεια».

Έκλεισε το τηλέφωνο και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Έφταναν στο Σεντ Πολ, τη στάση της. Καθώς ξεδίπλωνε το σώμα της για να σηκωθεί, ο άντρας άπλωσε το χέρι να την αγγίξει. Η Λάκι τινάχτηκε σαν να την είχαν κάψει.

«Μπορώ να έχω τον αριθμό σου;»

Το τρένο έκοψε ταχύτητα μπαίνοντας στον σταθμό και η Λάκι παραπάτησε. Ο άντρας την είδε να χάνει την ισορροπία της και της χαμογέλασε. Τα δόντια του ήταν καφέ από το κάπνισμα.

«Είσαι τόσο σέξι» της είπε.

Η Λάκι κοίταξε τον άντρα να την καρφώνει με κτητική ευδαιμονία, λες και διάλεγε τι γλυκό θα έτρωγε από τη βιτρίνα του ζαχαροπλαστείου. Από τον καβάλο του το μπουκάλι του νερού εξακολουθούσε να προεξέχει στραμμένο προς το μέρος της.

«Μπορώ;» τον ρώτησε δείχνοντάς το. Ο συρμός σταμάτησε.

«Αυτό;» ρώτησε μπερδεμένος ο άντρας. Της έδωσε το πλαστικό μπουκάλι. «*Mais bien sûr*».

Η Λάκι πήρε το μπουκάλι από τα χέρια του, ξεβίδωσε το καπάκι και έριξε όσο νερό είχε απομείνει στον καβάλο του. Εκείνος τινάχτηκε με μια πνιχτή κραυγή καθώς ο σκούρος λεκές απλωνόταν στο τζιν του. Η Λάκι έτρεξε προς την έξοδο, τράβηξε τον ασημί μοχλό, αυτό το παράξενο εργαλείο αυτενέργειας, αποκλειστικότητα του παρισινού μετρό, και οι πόρτες του βαγονιού άνοιξαν. Από την αποβάθρα μπορούσε να τον ακούσει να τη βρίζει –«Σκρόφα»– καθώς επιβάτες συνέρρεαν ανάμεσά τους μπαίνοντας στον συρμό. Η Λάκι ανέβηκε δυο δυο τα σκαλιά και βγήκε στο φως του ήλιου.

Στην Πλας ντε Βοζ πέτρινες αψιδωτές πύλες ύψωναν το ανάστημά τους από πάνω της καθώς εκείνη έτρεχε προς τη διεύθυνση που της είχε στείλει η ατζέντισσά της. Δύο ηλικιωμένοι άντρες που κάπνιζαν ντυμένοι με ασορτί λαδί καμπαρντίνες γύρισαν να την κοιτάξουν ενώ περνούσε. Η Λάκι χτύπησε το κουδούνι της πολυκατοικίας, άνοιξε την ξύλινη εξώπορτα με την ξεφλουδισμένη μπλε μπογιά και μπήκε στην αυλή. Στην άλλη άκρη υπήρχε ένα ψηλό

σπειροειδές κλιμακοστάσιο· οι βαριές μπότες της αντηχούσαν στους πέτρινους τοίχους καθώς ανέβαινε, σταματώντας σε κάθε κεφαλόσκαλο να πάρει ανάσα. Η συνήθεια που είχε ξεκινήσει από την εφηβεία της να καπνίζει ένα πακέτο την ημέρα την είχε καταστήσει ακατάλληλη για τη συγκεκριμένη δραστηριότητα. Εντέλει σύρθηκε κρατημένη από την κουπαστή ως το τελευταίο πάτωμα. Μια γυναίκα με μαλλιά τραβηγμένα και πιασμένα σ' έναν σφιχτό σκούρο κότσο και μια μεζούρα να κρέμεται σαν φίδι περασμένη γύρω από τον λαιμό της στεκόταν στο άνοιγμα της πόρτας περιμένοντάς την.

«Αργησα, το ξέρω» είπε λαχανιάζοντας η Λάκι. «*Je suis désoléé*».*

«Και είσαι;» ρώτησε η γυναίκα απότομα.

«Η Λάκι...» είπε εκείνη με κομμένη την ανάσα. «Μπλου».

«Λού-κι;» επανέλαβε η γυναίκα κοιτάζοντας τον στερεωμένο σε ένα ντοσιέ με πιάστρα κατάλογο ονομάτων που κρατούσε. Πίσω της η Λάκι άκουγε το επιμελές βουητό ραπτομηχανών σε λειτουργία. «Δεν άργησες. Για την ακρίβεια, ήρθες πολύ νωρίς. Η πρόβα σου είναι στις δύο».

Η Λάκι ακούμπησε τις παλάμες της στα γόνατά της και ξεφύσηξε.

«Νόμιζα ότι ήταν στις δώδεκα».

«Έκανες λάθος. Ξαναέλα, παρακαλώ, στις δύο. Τσάο!»

Η πόρτα έκλεισε στα μούτρα της μ' ένα επιτακτικό κλικ.

* Γαλλικά στο πρωτότυπο: Λυπάμαι. (Σ.τ.Μ.)

Η Λάκι αντιστάθηκε στην παρόρμηση να καταρρεύσει επιτόπου και να κοιμηθεί στο πατάκι σαν γάτα της γειτονιάς μέχρι να έρθει η σειρά της. Με αργές κινήσεις σύρθηκε μέχρι κάτω.

Μετά, μην έχοντας τι άλλο να κάνει, περιπλανήθηκε στους διάστικτους από ηλιόφως δρόμους του Μαρέ αναζητώντας ένα μέρος να πιει ένα ποτό. Η αδρεναλίνη από την εκδίκηση με το Volvic και τον μετέπειτα αγώνα δρόμου για την πρόβα είχε αρχίσει να εξατμίζεται, αποκαλύπτοντας την αρχή αυτού που υποσχόταν να είναι ένα βάνουσο απότοκο της χτεσινοβραδινής μέθης, ένα κακό που έπρεπε να κόψει από τη ρίζα όσο υπήρχε ακόμη χρόνος. Ήταν αρχές Ιουλίου και, παρά τον ήπιο καιρό, επικρατούσε αναταραχή στο Παρίσι εκείνο το καλοκαίρι. Μια γενική απεργία και η επακόλουθη κυκλοφοριακή συμφόρηση είχαν γεμίσει την ατμόσφαιρα μ' ένα θολό νέφος και ένας καταγισμός από μαχαιρώματα σε σταθμούς του μετρό και σε οικιστικές περιοχές είχε ως αποτέλεσμα την έντονη παρουσία της αστυνομίας στους δρόμους. Παρ' όλ' αυτά, το πρόσχαρο Μαρέ, με τις μπουτίκ του, τα κατάμεστα μπαρ και τα πολύβουα καφέ του, σου έδινε την αίσθηση ότι απείχε συνειδητά από όλα αυτά.

Η Λάκι άκουσε μια γυναικεία φωνή να φωνάζει το όνομά της από την απέναντι μεριά του δρόμου και στράφηκε· είδε τη φίλη της τη Σαμπίνα, μια Γαλλίδα κοκκινομάλλα, συνάδελφο μοντέλο, το σώμα της οποίας η Λάκι είχε ακούσει κάποτε να περιγράφεται από έναν σχεδιαστή ως «εκατόν πενήντα χιλιόμετρα καλού δρόμου»,

να κάθετται στον εξωτερικό χώρο ενός καφέ παρέα με δύο άντρες μοντέλα. Η Σαμπίνα τής έκανε νόημα να πάει στην παρέα τους.

«Καλώς την Πολυάννα» είπε ο ψηλότερος άντρας, ο Κλιφ, όταν η Λάκι πλησίασε.

Ο Κλιφ ήταν ένας Αυστραλός πρώην επαγγελματίας σέρφερ που αυτή τη σεζόν απολάμβανε την κακοφημία του, έχοντας εμφανιστεί σε μια πασαρέλα στο Μιλάνο φορώντας μόνο ένα χρυσό στρινγκ. Παρ' όλ' αυτά, ήταν αδύνατον να τον δει κανείς σαν αντικείμενο· η ισχύς του παραφουσκωμένου εγώ του το απαγόρευε. Αυτό και η βεβαιότητα ότι μπορούσε πάντοτε να παρατήρει τη μόδα και να επιστρέψει στο κυνήγι του κύματος, ζώντας στο βανάκι του, σήμαινε ότι ο Κλιφ φερόταν λες και η τρέχουσα επιλογή καριέρας του δεν του δημιουργούσε την παραμικρή εσωτερική σύγκρουση, σε αντίθεση με τη Λάκι, η ομορφιά της οποίας ήταν για κείνη αφενός πηγή εισοδήματος και αφετέρου ντροπής. Η Λάκι δεν είχε ασχοληθεί επαγγελματικά με τίποτ' άλλο στη ζωή της εκτός από το μόντελινγκ, πράγμα που την έκανε να νιώθει σαν να μην είχε ασχοληθεί ποτέ με τίποτα. Δεν υπήρχε περίπτωση να το παραδεχτεί αν τη ρωτούσες, αλλά ζήλευε την ελευθερία του Κλιφ.

«Τσάο, Χρυσά Παπάρια» είπε, παίρνοντας ένα τσιγάρο από το πακέτο του Κλιφ και βάζοντάς το ανάμεσα στα χείλη της. «Δεν σε αναγνώρισα ντυμένο».

Το άλλο μοντέλο, ένας Αμερικάνος με νεανικό πρόσωπο που η Λάκι δεν αναγνώριζε, γέλασε κι έγειρε προς το

μέρος της να της δώσει φωτιά. Είχε τα χρώματα ενός γκόλντεν ριτρίβερ και, κατά τα φαινόμενα, την ίδια επιθυμία να ευχαριστεί τους πάντες ανεξαιρέτως. Οι άντρες είχαν ο καθένας από ένα μεγάλο ποτήρι μπίρα μπροστά του, ενώ η Σαμπίνα στριφογύριζε στα χέρια της ένα μικρό ποτήρι λευκό κρασί χωρίς να πίνει ούτε γουλιά. Προτού καθίσει, η Λάκι έκανε νόημα στον σερβιτόρο και παρήγγειλε μια μεγάλη μπίρα.

«Γεια, είμαι ο Ράιλι» είπε ο νεότερος άντρας.

«Χρειάζομαι ένα ποτό» είπε η Λάκι και έγειρε πίσω αποκαλύπτοντας μια ωχρή, επίπεδη φέτα κοιλιάς.

«Από δω η Λάκι» είπε η Σαμπίνα. «*Ma soeur*».*

Αυτό η Λάκι το αποδέχτηκε με ένα αόριστο νεύμα. Η Σαμπίνα είχε την τάση που έχουν τα μοναχοπαίδια να επιστρατεύουν φίλους ως συγγενείς πρώτου βαθμού· στην πραγματικότητα δεν ήξεραν και πολλά η μία για την άλλη πέρα από το ποιες ήταν οι πιο πρόσφατες καμπάνιες τους και ποιο το αλκοολούχο ποτό της επιλογής τους.

«Είσαι Αμερικάνα!» είπε ο Ράιλι. Είχε μια απαλή νότια προφορά που έκανε κάθε φωνήεν να ηχεί σαν να 'ταν τυλιγμένο σε βαμβάκι. «Και ήθελα να συναντήσω κάποιον Αμερικάνο σήμερα». Ύψωσε το ποτήρι της μπίρας του. «Χρόνια πολλά για την 4η Ιουλίου».

Η Λάκι φύσηξε καπνό στέλνοντας μια στενή στήλη στον ουρανό.

«Δεν γιορτάζω την 4η Ιουλίου».

* Γαλλικά στο πρωτότυπο: Η αδερφή μου. (Σ.τ.Μ.)

Αυτή τη χρονιά, την επόμενη και κάθε χρονιά μέχρι το τέλος της ζωής της η 4η Ιουλίου δεν θα μπορούσε να είναι παρά η μέρα που πέθανε η Νίκι. Ο Ράιλι την κοίταξε συνοφρυωμένος.

«Μα είσαι Αμερικάνα, έτσι δεν είναι;» ρώτησε.

«Νεοϋορκέζα» απάντησε εκείνη. «Μετά βίας λοιπόν».

«Τώρα όμως ζεις στο Παρίσι» είπε η Σαμπίνα. «Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να γιορτάσεις την Ημέρα της Βαστίλης».

«Πότε είναι;» ρώτησε ο Κλιφ.

«Σύντομα. Για την ακρίβεια, την άλλη βδομάδα» είπε η Σαμπίνα.

«Ο Ιούλιος είναι ο μήνας της διεκδίκησης της εξουσίας από τους τυράννους» είπε ο Κλιφ.

«Εμένα πάντως θα μου λείψουν οι εορτασμοί» είπε ο Ράιλι. «Πρώτη φορά περνάω την 4η Ιουλίου μακριά από την Αμερική. Οι δικοί μου κάνουν πάντα ένα μεγάλο μπάρμπεκιου».

«Μετά λύπης μου σε πληροφορώ» είπε η Σαμπίνα «ότι οι Γάλλοι δεν κάνουν μπάρμπεκιου». Ακούμπησε το ποτήρι της στο τραπέζι και κούνησε απαξιωτικά το χέρι της. «Δεν μπορώ να το πιω αυτό. Έχω ακόμα πονοκέφαλο απ' αυτά που ήπια το πρωί. Γιατί επιμένουν να σερβίρουν σαμπάνια στα παρασκήνια πριν από το πρόγευμα;»

«Γιατί είναι το μόνο πράγμα που τρώτε εσείς τα κορίτσια» είπε ο Κλιφ. «Πώς το λένε, να δεις; Σαμπάνια, κοκαΐνη και περιστασιακό σεξ, μωρό μου».

Η Σαμπίνα απλώς τον αγνόησε. Σήκωσε το κεφάλι και

κοίταξε τον ουρανό, που είχε αρχίσει να παίρνει ένα απαλό γκριζο χρώμα.

«Για βροχή το πάει, *non*;»

«Γαμώτο!» είπε ο Ράιλι. «Το επόμενο ντεφιλέ μου είναι υπαίθριο».

«Και το δικό μου» είπε η Λάκι.

«Η πρώτη μου εβδομάδα μόδας και βρέχει» είπε σκυθρωπά ο Ράιλι.

Με εντυπωσιακά σωστή φωνή ο Κλιφ άρχισε να τραγουδάει το ρεφρέν του «Ironie» της Αλάνις Μορισέτ. «*It's like raaaaain on your wedding day*».*

«Για *haute couture* πρόκειται» είπε η Σαμπίνα. «Την αφρόκρεμα της αφρόκρεμας. Πίστεψέ με, εσένα δεν πρόκειται να σε αφήσουν να βραχείς».

«Λέγοντας “εσένα”, εννοεί τα ρούχα» είπε η Λάκι κι έπειτα στράφηκε ξανά στον Κλιφ. «Τέλος πάντων, τι ήταν αυτό που είπες για τις κοπέλες του μόντελινγκ; Λες κι εσείς τ' αγόρια είστε υποδείγματα υγείας και εγκράτειας». Χτύπησε με το δάχτυλό της το σχεδόν άδειο ποτήρι της μπίρας του Κλιφ.

«Εμείς αντέχουμε το ποτό, αντίθετα μ' εσάς». Την έδειξε με το δάχτυλο. «Αν δεν τρως, δεν θα έπρεπε να πίνεις».

«Τρώω» είπε η Λάκι παίρνοντας την μπίρα που ο σερβιτόρος είχε μόλις αφήσει μπροστά της. «Για να μπορώ να πίνω».

Ο Κλιφ γέλασε και παρήγγειλε άλλον έναν γύρο.

* Είναι σαν να βρέεέέέχει τη μέρα του γάμου σου. (Σ.τ.Μ.)

«*Anything you can do I can do better*»* τραγούδησε.

«Στοίχημα ότι αντέχω την μπίρα περισσότερο από σένα»
είπε η Λάκι.

Ο Κλιφ σήκωσε το ποτήρι του και κατέβασε μονοκοπανιά το περιεχόμενό του.

«Θες να το διαπιστώσουμε;»

* Ό,τι μπορείς να κάνεις εσύ εγώ το κάνω καλύτερα (στίχος από το ομώνυμο τραγούδι του Irving Berlin που γράφτηκε για την επιθεώρηση *Annie Get Your Gun* [1946], η οποία παρουσιάστηκε στο Μπρόντγουεϊ). (Σ.τ.Μ.)

**Οι αδερφές Μπλου ήταν πάντα δεμένες,
παρότι εξαιρετικά διαφορετικές.**

Η **Ειβερι**, η μεγαλύτερη, είναι μια καθωσπρέπει δικηγόρος που μένει στο Λονδίνο, κρύβει όμως ένα μυστικό που θα μπορούσε να καταστρέψει ολοκληρωτικά την τέλεια ζωή της.

Η **Μπόνι**, πρωταθλήτρια πυγμάχος, έπειτα από μια βαριά ήττα παράτησε το μποξ και πλέον δουλεύει ως πορτιέρισσα σε ένα μπαρ στο Λος Άντζελες. Όσπου ένα βράδυ μια απερίσκεπτη πράξη της την αναγκάζει να φύγει από την πόλη.

Η **Λάκι**, η αντιδραστική μικρότερη αδερφή, είναι μοντέλο στο Παρίσι, μα έχει έρθει πια η ώρα να υποστεί τις συνέπειες της άστατης ζωής της.

Τρίτη στη σειρά ήταν η **Νίκι**, της οποίας ο απροσδόκητος χαμός έναν χρόνο πριν κλόνισε τις υπόλοιπες και τάραξε την ισορροπία της τετράδας.

Όταν οι τρεις εναπομείνουσες αδερφές συναντιούνται στη Νέα Υόρκη με σκοπό να αποτρέψουν την πώληση του σπιτιού όπου μεγάλωσαν, διαπιστώνουν ότι μόνο αν ξανάρθουν κοντά θα καταφέρουν να νικήσουν το πένθος, τον εθισμό και τη θλίψη και να ερωτευτούν ξανά τη ζωή.

ISBN: 978-618-03-4336-6

9 786180 343366

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84336

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book